

Sommer i skærgården 2006

Kære sommervenner!

Jeg kan med glæde meddele at du/I er blevet udtrukket til at optræde på vores sommerferieemailadresseliste. De fleste af jer ved hvad det plejer at indebære og de nye vil opdage det, så ingen nærmere forklaring skulle være nødvendig, andet end at den her foreliggende mail er til test af om systemet, som jeg har gjort lidt bekvemmere for os selv, nu også virker. I forventes ikke på at reagere på det på nogen for os synlig måde.

Vi plejer at få en del reaktioner undervejs og det har hidtil været en stor fornøjelse. Man kan i år simpelt hen benytte standard svarfunktionen i postprogrammet. Det kan ikke ved en fejltagelse gå videre til de andre modtagere. (I er nemlig alle BCC-modtagere, dvs blinde gennemslags modtagere.)

Vi sejler i næste uge til Stockholm over Gotland.

Med frisk, næsten overfrisk, sommerhilsen og hav en god Sankt Hans, Anders og Stina.

Utklippan, lørdag den 1.juli.

Kære venner!

Utklippan, lyder det ikke langt ude, øde og forblæst.

Nogle af jer husker det vel fra vejrmeldingerne i radioen i gamle dage.

Her bor heller ingen året rundt. Alligevel var vi mange der kunne samles på de varmer klipper og nyde solnedgangen.

Her er nemlig indrettet en havn midt i havet, og den er blevet noget af et hit.

I vores sejlerhåndbog, bare 15 år gammel står der da også at den kun skal bruges som nødhavn.

Men nu ligger vi altså en snes både. Vi går på klipperne med vores kaffekurv og nyder fuglelivet, masser af skræppende måger, der skal tage sig af deres store dunede kluntede pubertetsunger. Et par ved siden af os gør os opmærksomme på nogle fantastiske flyvere, som vi troede var strandskader. Men vi kan godt ved nærmere eftersyn se at de mangler det røde næb og fløjter på en anden måde. Tordmule hedder den, altså på svensk, og vi er lige kloge.

Ind til vi kommer tilbage til båden og kan gå på internettet og konstatere at det er en alk, alca torda, ja så er de latinske betegnelser jo praktiske. Man kan fløjte til den og så kommer den!

Studsede I ikke over det med internettet?

Der er faktisk trådløst net inkluderet som en del af havneservicen her. Der kan man bare se, og det er derfor at vi kan sende sommermail uden bekymringer.

Det kunne man vist ikke på Christiansø, som hylder det traditionelle, dvs levende musik og alkohol.

Det er jo også en øde ø midt i havet. Men den har dog 100 indbyggere året rundt. Hvad de lever af spekulerede vi lidt over, udover alkoholen, som vi jo på mange måder kunne konstatere.

Men øen var absolut et besøg værd.

Vi syntes at det var på tide at gøre det, og vejret var lige til det. Mange har berømmet øerne, der er nemlig et par stykker, men vi har nok altid regnet det for lidt opreklameret. Men der tog vi fejl. Vi blev der faktisk et døgn ekstra, dasede spiste på Gæstgiveriet badede i havet og nød at det er sommer og ferie.

Inden de øde øer tog vi lige Dragør og den sydsånske Kåseberga med den berømte skibsætning (a la Stonehenge) Ales Stenar, som vi også skyldigst så, thi så har vi jo gjort det, efter at have sejlet forbi mange gange.

Nå men hvis der er on-line-internet på Utklippan, som er der det vil på hvert

eneste skær, og derfor vil der følge flere sommermails.

De kærligste hilsner fra
Anders og Stina.

Gotland den 7.juli

Kære Venner!

Fuglelivsstudierne accelererede voldsomt.

Vi gik til Kalmar fra Utklippan; der mødte vi igen det par som havde sat os i gang med alkene. Vi havde fundet ud af at der var en meget stor koloni på Store Karlsø lige vest for Gotland. De kunne så fortælles os at det modsat hvad vi troede var muligt at overnatte der i båd, hvis man blot havde indhentet tilladelse i forvejen ved et opkald til tilsynsmanden.

Først skulle vi lige runde nordspidsen af Øland. Her var der i en vig en dejlig havn i et nedlagt færgeleje, ikke særlig overrendt, vi var vel tre både, de to andre tyskere (opslugt af transmissionen af deres nationalmandskabs indsats i semifinalen, stakler.) Vi sad bare og ned solnedgangen (og de grillstegte lammekoteletter) og skiftedes til at undskylde at vi nu igen var brudt ud i lovprisninger af livet.

Vi fik fat i tilsynsmanden (en kvinde) som lovede os dagens sidste plads. Hun stod på kajen og tog imod da vi havde lagt til og orienterede om begrænsningerne ved at være i et naturreservat og om mulighederne for forplejning. Og næsten som en ordre blev vi beordret til ved solnedgangstid at befinde os ved fyret på den 60m høje skrænt i liggende stilling med hovedet udover skrænten og iagttage lomvjerne på de smalle, smalle hylder. Det var endnu ikke for sent at se det enorme drama, når ungerne skal tage deres første flyvetur. Vi så desværre ikke selv et hop, men vi kunne høre fædrene ligge i vandet neden for skrænten og med skrig lokke ungerne til at tage springet. Det gør de så, kommer lidt ud fra klippen, ikke direkte i glideflugt, de sidste mange meter falder de og lander med et bump på deres til formålet velpolstrede mave, skynder sig ud til vandet og svømmer ud til farmand, som tager dem med på turen til andre lokaliteter. Mødrene hviler sig en fjorten dages tid inden de følger med. Vi så kun hvordan mødrene skiftevis stillede sig i vejen for springet skiftevis ansporede. Vi lå ikke mere end 5-10 m fra den nærmeste hylde, og i kikkerten kunne man se hver eneste sirligt anbragte brune fjer i den skinnende blanke festdragt lomvjerne går rundt i dagen lang.

Vi var jo kommet for at se alke, og dem var der også massevis af, de fulgte båden langt til havs i deres ret elegante flugt, langt elegantere end lomvien som flyver med fødderne (med svømmehud) skråt bagud. Til gengæld laver de nogle utrolige landinger, hvor de står lodret i luften lige foran afsatsen. Nå ja, og

så gik solen jo ned endnu en gang.

Nu er vi på Gotland, på vestsiden ikke så langt fra Store Karlsø, og tager en dag uden sejlads. Gad vist om der så ikke bliver mulighed for lidt fugleiagttagelse. Vi ha bestilt plads på restaurant Guldtønden, opkaldt efter en forsvunden guldtønde, sikkert krigsbytte eller brandskat fra Valdemar Atterdags hærgninger her på øen. Vi tager syd om Gotland, øst om og til Fårø, Bergmanns ø og sluttet i Visby, med en af de tre berømte ringmure i verden, en anden er Carcasonne, den sidste er de nye etaper af RUC. De to første er på listen over verdens kulturarv. Det er spændende hvilken liste RUC havner på. Jeg får jo de bloddryppende beretninger derfra i min e-mail. Det er artige sager.

Krigene mellem Danmark og Sverige er et andet tema på turen, har det vist sig, startende med vores spekulationer over meningen med Christiansø, passagen af Christianopel, havneby for Brømsebro. I kender jo freden i Brømsebro, grænseby mellem Blekinge og Småland, men er det ikke underholdende at der findes en by som hedder Christianopel, men det har selvfølgelig begyndt at knibe med egnede suffixer for den grundlæggerglade Christian. Kulminationen på dette tema bliver selvfølgelig Visby, som Valdemar brændte af efter at have massakreret indbyggerne. Vi mødte et svensk par, som mindedes dette, måske fordi de (måske uforvarende) havde kaldt deres søn for Valdemar.

Vær forvissede om at vi har det pragtfuldt, det er sommeren jo også til, så det går vi også ud fra at I alle sammen har.

Varmeste (bogstaveligt) hilsener fra
Anders og Stina!

(PS: dette er skrevet inden vi begiver os af sted til den lokale internetcafe, og altså inden vi har set

Stockholm, søndag den 16. juli

Vi kom af sted fra Fårö kl. 16 og var i Nynäshamn 15 timer efter, altså lidt langsommere end beregnet, men det var hvad der var i vinden, som var halv og til en begyndelse halvfrisk, men langsomt flovende og kl. 2, da vi røg under 3 knob blev maskinen sat. Det blev aldrig rigtig mørkt, (fuldmåne(!) og ikke en sky. Solnedgang (!) og måneopgang lige efter hinanden i hver sin horisont. Selve styringen varetages af Helmer (vores Autohelm selvstyrer). Det er en fantastisk lettelse og så kan man endda gøre sig lidt lystig over hans slingrende, men helt konsekvente kurs. Men vi må selv holde udkig, og der er faktisk en vis trafik så man må holde styr på. Fragtskibe og passagerskib kan komme med stor fart, og et kan give en vis spænding inden man er helt sikker på om de er på kollisionskurs, går foran eller (og det er det rigtig spændende) om vi kan nå at passere deres rute inden de selv når frem. ”Geometry my dear Watson”. Det er sådanne situationer der sætter ens tro på en eksistentiel prøve. At tro eller ikke tro. På geometrien. Eller snarere på om man har brugt den rigtigt. Så overensstemmelsen med virkeligheden via observation kontrolleres konstant.

Til da havde vi overnattet i egentlige havne med havnepenge og elforsyning. Nu gik turen over i en anden modus: naturhavne. Der er lidt forskel på klientellet. Der er en overvægt af pensionistpar (og præpensionistpar. Og udlændinge, herovre især tyskere og finner, ganske enkelte polakker og estere (sandsynligvis frugtflugtende). I naturhavnene er det lyshårede unge svenske familier med tre børn, sporty far og meget køn mor. De er absolut modtagelige for smiger af og kontakt med deres børn, og det er lidt opløftende at se at der er nye generationer af sejlere på vej. Folk er ligefremme og omgængelige, hvad der er godt, for man ligger undertiden ganske nær. Der er i øvrigt en klar forskel på vestsøkærgården (ved Göteborg) og østøkærgården (ved Stockholm). Den østlige er mindre ”fisförnäm”. I husker vel udtrykket fra Fanny og Alexander, hvor den af brødrene som er teatrets restauratør (Jarl Kulle) skal instruere tjenerne inden de serverer for familien: ”Det er simple folk. Ingen fisförnåme miner”.

Nå men børn og barnefamilier er jo ikke til at stå for.

Men pensionister er heller ikke at kimse ad. Den sidste aften på Fårö blev vi inviteret ombord på naboskibet til visesang, vi havde tilfældigt opdaget en fælles berøringspunkt, da Anders og nabokonen pludseligt istemte en Taube-vise sammen. Så vi kom ombord og manden tog guitaren frem, som han trakterede fortræffeligt og vi konstaterede at vi rejste rundt med stort set identiske visebiblioteker, Bellman og Taube. Det blev sent.

Men nu ligger vi i Stockholms centrum, et minuts gang fra Moderna Museet og fem minutters fra Dramaten. Vi har vores sammenbrækkelige cykler med og det er en fantastisk måde at være turist på. Vi kan godt anbefale museet på Walmemarsudde. Det er en prins, Eugen, hvis slot er indrettet til malerimuseum blandt andet i hans oprindelige interiører. Han var bror til Gustav den 5'te, Ingrid's farfar, som blev tudsegammel og er mest kendt for at være ultrakonservativ (endnu mere end Christian den 10) og skabsbøsse. Men Eugen foretrak kunstnerkredse, støttede malerkunsten og var selv en ganske habil maler (meget habilere end Margrethe). Men her kan man opleve den svenske malerkunst lige før og lige efter forrige århundredskifte og det er sjovt at sammenligne med de danske pendants Krøyer og Johannes Larsen. Der er både Zorn, Liljefors og Karl Larsson. Interiører og blomsteranretninger er også ganske virkningsfulde.

På tirsdag kommer Gitte og Morten hertil (direkte fra London) og så slår vi over i naturhavnsmodus igen. Det trænger de jo også nok til efter en uges storbyferie.

Vejret er nu igen kolossalt varmt efter en lille varmepause i går hvor vi næsten frøs, da vi sad udendørs i Gamla Stan.

Altså stadig meget varme hilsner fra
Anders og Stina.

PS mandag morgen.

Sidder i solen og vugger på skvalpet fra de ustandseligt forbipasserende skærgårdsfærger, hilser på vores fine ænder, eller rettere bramgæs, som plasker rundt som stedets egentlige ejere, så fugleeventyret er ikke slut endnu. Det er så hyggeligt, vi kender dem jo fra forrige gang, de er så fine, sorte og hvide, ren grafik. Det er en glæde i sig selv at vi kan ligge ved den bro, hvor vi har ligget fire gange før, senest for 8 år siden. Der kunne jo være sket meget i de år, og vi var som de øvrige gange når vi nærmede os spændt på om der stadig var plads til os. Ok jo, ikke meget er forandret, selvom selve kajer og terræn er totalrenoveret, så der nu også er adgang til el. Det er ikke en gæstehavn som fremgår af listerne, men en privat havn for et bådelaug. Vi lagde prøvende og søgende til her første gang vi kom til Stockholm. Der ligger kun en tre/fire fremmede både, og vi er meget velkomne. Vi kan kigge lige over på forlystelserne i Gröna Lund (og i aften høre skrigene fra faldmaskinerne) og Wasa agterud og til Kongeslottet har vi i stævnen.

Og blot 20 meter i alle retninger udfolder livet sig. Et byggesjak, en gammel mand som fodrer ænderne, hov nu tog han af sted igen med den lille bus til centrum, et par som har stævnemøde, nej nu skændes de, joggere og masser af turister som kommer i busser bare for at se på os. De stiger dog ikke ud af busserne, men fotograferer på livet løs gennem bussens ruder. Og vi laver ingenting. Ä'ke det guddomligt!

Bullandö, søndag den 23.juli.

Kære venner.

Navnet på øen lyder da i sig selv idyllisk. Det gør mange af øerne: Bullerö, Rödlöga, Kymendö.

Her er faktisk også rigtig rart i Bullandö. Men det er ikke en lille naturhavn eller en ø vi har for os selv. Det er Skærgårdens største marina med 1300 bådepladser. Men den er fint indrettet, her er en fin og velbesøgt restaurant, hvor jeg netop sidder koblet op på havnens trådløse net. Og hvor vi i går sammen med Gitte og Morten tog os en afskedsøl til 50/60-dansemusik leveret af en herretrio kaldet Gubbröra. Svenskerne har en underholdende tradition for at danse med store fine armbevægelser, absolut kompetent, på deres dertil indrettede dansbanor.

Gitte og Morten har sejlet med os en lille uge og bliver i morgen afløst af Trine og Tina. Det er Bullandös egentlige fortjeneste, at den er en uhyre bekvem transithavn til Stockholm, 1 times kørsel herfra i bus. Busbilletten koster 20 kr. Det gør alle busbilletter! Fra et stoppested til en dagsrejse! Et nyt system. De kan de svenskere! (tilføjet ved den endelige redigering: sidate omstigning skal være påbegyndt en time efter udstedelsen, det system havde vi jo da vi var børn og da kostede en omstigning kun 45 øre.)

Og så ligger vi forresten på den plads som vores svenske visevenner fra Gotland stillede til vores rådighed.

Den sidste uge har været egentlig skærgårdstur, kun naturhavne, ingen frysebox, badning med bar røv, grillning på klipperne, lidt spænding ved tillægsmanøvren og lidt for meget spænding, når vinden vender i løbet af natten og trykker båden mod land, og nu gælder det altså om at komme afsted, om det så også skal koste en pløk, en af de metalpløkke som man hamrer ned i en klipperevne og fortøjer til. Men det kan altså blive nødvendigt at efterlade en enkelt, når afgangens foregår ved at hale kraftigt og hurtigt ud i ankeret. Sådan var det lørdag morgen hvor vi måtte føje endnu en mindepløk til de øvrige (ganske få) fra de forgangne år.

Vi har det stadig bedre og bedre, og nu går turen for alvor mod syd igen.

De kærligste, varmeste hilsner fra

Anders og Stina:

Og til enkelte:

Pernille: Nej vi fanger desværre ikke selv fisk. Vi er spændt på om I kom til Lilladal.

Lars og Bette: Vi satser meget at komme til Kivik.

Mette: Vi nyder dine rejsebeskrivelser. Hils Mogens.

Västervik, lørdag aften.

Kære Venner.

Västervik er en rigtig sommerby, hvor den ene festival afløser den anden. I denne uge har der været MC-træf. Det er voksne mænd og damer der går rundt i sorte uniformer og moustacher, helt alvorligt. Luften har nu et stykke tid dundret af deres maskiners udtog. I forrige uge var der bådmesse og ugen før visefestival, nok mere noget for os, det giver et stort udbud af spise/drikkesteder; i aftes spiste vi det sidste måltid sammen med Trine og Tina, de tager bussen hjem i dag, efter en uge med os. Dejligt med lidt mandskab, men det skal nu også blive fint at blive os selv alene den sidste uges sejlads. Onsdag-Fredag var der virkelig fuldt hus, da Troels og Rikke og de to mindste stødte til i Oxelösund. Den første nat boede de i en lille hytte på havnen men næste nat, ude på klippen, var der fuld Monty med 6 voksne og to (en lille smule ind i mellem hylende) børn. Grill på klippen, dog ikke solnedgang da vi mætte og trætte var faldet sovende omkuld på den stadig varme klippe.

Aldrig så snart havde vi fulgt Gitte og Morten til bussen (og sendt den forrige feriemail) før vi fik telefonisk kontakt med Trine og Mikkel, som havde lejet båd i Saltsjöbaden nær Stockholm og nu befandt sig tre timers sejlads borte, i Napoleonsviken som jeg vist har skrevet om. Så i stedet for en sejladsfri dag spurtede vi hen til dem og havde et par meget hyggelige aftener sammen med dem, blandt andet på Bullerö, hvor vi igen stødte på en af disse svenske århundredskiftemaalere, Liljefors som vi så værker af i Stockholm, og som er ligeså ferm som Johannes Larsen. Han havde købt øen så han kunne sidde her og male havørnens vingesus og underholde sine tilrejsende malere og kunstnerkollegaer. Et helt lille Skagensmiljø i den Stockholmske skærgård. Sjovt som de tematiske tråde fletter sig sammen. Liljefors nævnes også i den Gillou krimi, Tyvenes marked, jeg læste lige inden turen. Kan absolut ikke anbefales. Lidt historiens vingesus fik vi også. Liljefors solgte øen til en Kreuger, bror til den Kreuger, I ved. med tændstikkerne og krakket og den dramatiske død i Paris. Bullerös Kreuger havde også et leben her med skuespillere og verdenskändiser. Han solgte paradiset til det svenske samfund for en slik for at markere at han ikke bar nag over hvad de fleste siden har opfattet som dårlig behandling fra samme samfund (uretfærdig retsag og fængsling i kølvandet på brormands krak).

Vi har lige hørt at Gitte har haft en vellykket, men anstrengende flytning.

Stockholms skærgård forlod vi for tre fire dage siden. Vi er nu i de øvrige østkystskærgårde, som har større mindelser med de vestsvenske. Det gik op for mig at hovedforskellen er dimensionerne. Forstået matematisk. Den Stockholmske er todimensional, der er et netværk af sejlruiter gennem et vidt spredt område. De andre

er endimensionale, en hovedvej med utallige sejlere og udstikkere herfra. Det giver en større fornemmelse af variationsmuligheder.

Nu starter den sidste etape. Fra havn til havn og længere etaper, det gælder om at komme hjem.

Dette er skrevet i Västervik i håbet om at finde et sted at sende det fra. Det må kunne lade sig gøre, når Mette kan skrive sine i lufthavnen i Peking og sende dem fra flyet undervejs. Gad vist hvornår der er tilgængeligt trådløst netværk hvor man end befinder sig. Jeg er ikke skræmt ved tanken.

De kærligste hilsner og et ønske om snarligt gensyn med jer alle sammen,
Anders og Stina

Kristianopel, mandag eftermiddag.

Kære venner!

Jeg skrev for leden aften på den bärbare det näste kapitel af denne sommerserie i Västervik, en dejlig svensk ferieby med masser af fest og ballade, festivaler: visefestival, sejlerfestival, MC-festival som sluttede mens vi var der med mange timers dundrende udtog på tordnende maskiner.

Jeg fölte mig sikker på at kunne sende mit brev via internet derfra. Mette kunne sende et mail hun havde skrevet i Pekings lufthavn fra flyet i flugten, så det kunne vel ikke være noget problem. Jeg fabulerede endda over den dag hvor man bare er trådlöst på overalt. Og mirabile dictu, sådan viste det sig at være i Västervik.

Og höjt at flyve, dybt ... når det vel at märke fungerer, og det gjorde det ikke lige den dag.

Lad os nu se om den mail nogensinde bliver sendt. Beretningen om familje og venner vi har været sammen med i den Stockholske skärgård og dens särlige fortryllelse.

Det öde skär Utklippan, som jo har trådlöst net, bliver vi nok nödt til at räse forbi i denne omgang, vi skal være hjemme fredag, så dagsmarcherne er nu lidt lange.

Men vi har altså snart muligheden for at ses igen og det gläder vi os väldig meget til.

Kristianopel, mandag aften

På ryggen i cockpittet, kaffen næsten drukken, vinden næsten stille, luften sval. Men allting kan gå itu, ditt hjärta kan gå i tusan bitar, det synger i hvert fald tomands-danse-orkestret som baggrundsmusik. Dejlig mæt af en grillet pølse fra pølsestanden mellem tombolaer og dartboder og den obligatoriske dansbana med de danseskoledannede på samme tid korpulente og fnuglette par. En is i den hyggelige stilsikre havnecafe. Total afslapning og velvære, velfortjent efter et par hårde sejldage. Søndagens 14 timer fra Västervik til Kalmar med kompliceret midnatlig anduvning og dagens hårde kryds, turens hidtil eneste.

Her i Fjerde Kristians by, grundlagt 1600 med bevaret bymur, mødes man til dans og tilhørende fornøjelser hver mandag. Det var i fuld gang, da jeg vendte tilbage fra byens 2 kvadratmeter store internetcafe, et aflukke i et udhus hos en foretagsom mand. En enkelt rigtig gammel komputer på en hylde med et køkkenur og et

syltetøjsglas til at lægge betalingen i. Her kunne jeg så forrette min informationsmæssige nødtørft.

Den er der hver gang jeg oplever den banale dansemusik. Så ved jeg at jeg er verdens sentimentaleste menneske. Jeg prøver at skjule det, men tårerne står mig næsten i øjnene. Nu hvor de har spillet et par timer er det ved at fortage sig lidt. Det er det samme med frelsens hær og lignende korpsmusik, som man også støder ind i. Det er også en gåde for mig selv. I kan jo skrive til mig hvis I har det på samme måde. Det bliver mellem os.

Dagens største glæde er at Gittes stædighed har ført til at hun kan flytte ind på Egmont til september. Hun har rømmet de sidste ting fra lejligheden i dag. Vi er lidt spændte på hvordan flyttelæset tager sig ud hjemme hos os.

I morgen står vi op kl halv fem for at tage til Kivik. Vi er inviteret til middag hos Lars (Blicher-Hansen) og Bette i deres nye sommersted i Brösarp. Der er 75 sømil og det vil tage ca 13 timer.

Brösarp, onsdag morgen.

Jeg kan dufte morgenkaffen og om lidt vil jeg prøve at få sendt via Lars og Bettes modem.

De har en vidunderlig lille gård her i Skånes Mols bakker.

De varmeste falderebshilsner fra
Anders og Stina.

Ystad, onsdag aften.

Kære venner.

Nu har jeg prøvet at få sendt min mail fra Västervik, Kalmar, Kristianopel og sågar fra Lars og Bettets lystegendom i Brösarp, alt sammen uden held. Som mange af os ved er den sikre vej til at få ting til at lykkes undertiden at opgive. Og det har jeg så gjort.

Vi kom idag til Ystad og her er der naturligvis trådløst net på hele havnen. For (mest min egen) bekvemmeligheds skyld vedlægger det forberedte brev som bilag, selvom det er en opsamlingsfil med alle de tidligere breve. Spring selv til slutningen.

Det sidste døgn har åbnet vores øjne for at man ikke behøver rejse så langt for at finde attraktive steder. Skåne indeholder meget mere end vi plejer at tænke på. Lars og Bettets lystegendom (dvs bygningerne fra et typisk skånsk husmandssted med alt i en længe) ligger i Brösarps bakker, som ikke har noget at skamme sig over i forhold til Mols Bjerger, helt forrygende. Sejladsen langs med og tæt ind til Skånes øst- og sydkyst er også betagende, stejle skrænter holdt ved lige af hvide køer efterladende karakteristiske terasselignende stier. På afstand ligner de ganske vist maddiker på en kotelet, men denne kotelet er blidt formet med bløde kløfter, der i aften solens lys er en fantastisk skulptur. Pludselig, men ikke uventet, stikker Ales stener sit fiskegebis op i luften. Det var den skibssætning vi så på udvejen, med en bemærkning om at så havde vi da set den. Men ved genpassagen var vi ekstra glade for at have gjort det, menneskets sind er bestemt besynderligt.

Denne gang når vi ikke at se Ystads kunstmuseum, det kunne ellers have været sjovt at se Oscar Mathiesens berømte kæmpestore maleri af de skånske dragoner som splittenøgne til hest gør klar til at bade sig selv og deres heste. Sjovt fordi også Ystads omegn, som hedder Österlen, har været et slags kunstnercentrum a la Skagen ved forrige århundredskift.

(Tilføjet i den endelige redigering: Man kan se maleriet i bogen "Drømmetid", som er en fantastisk bog om tiden omkring det forrige århundrede, med gode og velvalgte illustrationer af litteratur, malerkunst arkitektur og åndsliv i det hele taget. Jeg fik den som gave til min 60-årsdag af Lonni og Frans, den har været til stor glæde og kan varmt anbefales. Udgivet i forbindelse med guldalderdage i København i 2004).

Nu er der ikke lang vej hjem, i morgen eller overmorgen står vi ind i Tårnbæk havn.